

Η Μεγάλη Τεσσαρακοστή ολοκληρώνεται και καταλήγει σε δυο λαμπρές, εόρτιες ημέρες, ή μάλλον σε μια διπλή εορτή. Είναι το Σάββατο του Λαζάρου, κατά το οποίο μνημονεύουμε την έγερση του επιστήθιου φίλου του Χριστού Λαζάρου, και η Κυριακή των Βαΐων, που εορτάζουμε τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα έξι μέρες πριν προδοθεί και υποστεί το σταυρικό θάνατο. **Κατά τις δύο αυτές λαμπρές ημέρες η Εκκλησία μάς αποκαλύπτει το αυθεντικό νόημα της εθελούσιας θυσίας του Χριστού και του λυτρωτικού Του θανάτου**, πριν εισέλθουμε στη θλίψη και το σκοτάδι του πάθους, πριν ξαναγίνουμε μάρτυρες της οδύνης του Χριστού. Ο Χριστός βρισκόταν μακριά από την Ιερουσαλήμ όταν πέθανε ο Λάζαρος, και μόλις τέσσερις μέρες αργότερα έφθασε στη Βηθανία όπου συνάντησε τις αδελφές του Λαζάρου, τη Μάρθα και τη Μαρία, και τους στενοχωρημένους και κλαμένους φίλους του. Το ευαγγέλιο του αγίου Ιωάννη εξιστορεί με λεπτομέρειες αυτή τη συνάντηση, αρχίζοντας από τη συζήτησή Του με τη Μάρθα και τη Μαρία.

Και οι δυο τους λένε στο Χριστό, «Κύριε ει ης ώδε, ουκ αν απέθανέ μου ο αδελφός» (Ιωαν. 11, 32). Και ο Χριστός απαντά: «αναστήσεται ο αδελφός σου» (Ιωαν. 11, 23). Άσχετα όμως από αυτή την απάντηση, όταν είδε το κλάμα των αδελφών και των φίλων τους, ο ίδιος «ενεβριμήσατο τω πνεύματι και ετάραξεν αυτόν...» (Ιωαν. 11, 36). Ο Χριστός διέταξε να απομακρυνθεί η πέτρα που σκέπαζε τον τάφο. Και

όταν αφαιρέθηκε η πέτρα, «φωνή μεγάλη εκραύγασε Λάζαρε, δέυρο έξω, και εξήλθεν ο τεθνηκώς δεδεμένος τους πόδας και τας χείρας κειρίαις...» (Ιωαν. 11, 43- 44). Ποιο είναι το νόημα αυτού του γεγονότος που η Εκκλησία γιορτάζει τόσο λαμπρά, τόσο πανηγυρικά, τόσο νικητήρια το Σάββατο του Λαζάρου; Πώς μπορούμε να συμβιβάσουμε τη θλίψη και τα δάκρυα του Χριστού με τη δύναμη να εγείρει τους νεκρούς;

Με ολόκληρο τον εορτασμό η Εκκλησία επαναλαμβάνει πως ο Χριστός κλαίει επειδή, βλέποντας το θάνατο του φίλου Του, βλέπει επίσης και τη νίκη του θανάτου πάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, βλέπει πως ο θάνατος, που δε δημιουργήθηκε από το Θεό, σφετερίστηκε το θρόνο Του και τώρα κυριαρχεί στον κόσμο, δηλητηριάζοντας τη ζωή, μετατρέποντας τα πάντα σε άσκοπο ρεύμα ημερών που κυλούν ανελέητα προς την άβυσσο. Κατόπιν έρχεται η εντολή, «Λάζαρε, δέυρο έξω»! Εδώ έχουμε το θαύμα της αγάπης που θριαμβεύει πάνω στο θάνατο, ακούμε μια εντολή που αναγγέλλει τον πόλεμο του Χριστού κατά του θανάτου, μια υπόσχεση πως ο ίδιος ο θάνατος θα καταστραφεί και θα εξαφανιστεί. Ο ίδιος ο Χριστός, που σημαίνει ο ίδιος ο Θεός, η ίδια η αγάπη και η ζωή, για να καταστρέψει το θάνατο και το σκοτάδι του, κατεβαίνει στον τάφο, για να αντιμετωπίσει πρόσωπο με πρόσωπο το θάνατο, για να τον εκμηδενίσει και να μάς χαρίσει την αιώνια ζωή την οποία ο Θεός μάς δημιούργησε να κατέχουμε.

Από το βιβλίο

«Εορτολόγιο - Ετήσιος Εκκλησιαστικός Κύκλος» Αλέξανδρος Σμέμαν Εκδ. Ακρίτας

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr